

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Зимна вечерь.

Слънце ясно
Вечъ закрива
Задъ бапря своя зракъ,
Студъ земята
Вредъ облива,
Ей спустиж се пощни мракъ.

Тъмно, грозно
Е небето,
На звѣздици пада снѣгъ
И покрива
Вредъ полето,
Всѣка нива, долъ и брѣгъ.

Птичка мила
Въ туй зло врѣме
Згушила се, вечъ не пѣй,

Зъзне, клета,
Мълчи, дрѣме;
Вѣтъръ духа, буря вѣй.

Мразъ, фъртуна
Снѣговита,
Въ топла соба всѣкъ се крий,
Само вълкъ се
Гладенъ скита,
Ловъ си търси, страшно вий.

Мръкиж вече.
Отъ гората
Тате иде уморенъ,
Стваря бърже
Той дървата,
Що е сбиралъ цѣли день.

На огнище
Чукънъ свѣтижлъ,
Искри фъркатъ изъ коминъ,
Дѣдо въ кѣта
Съ лула седнжлъ,
Мама шета, готви млинъ.

Ний, дѣцата,
Покрай него
На купъ сбрани въ горни кѣтъ,

Салъ го молимъ:
— Дѣдо, дѣдо,
Прикажи ни за вълкѣтъ!

Той захване
Благо, благо,
Дотъ се спече сладки млинъ,
А намъ става
Мило, драго—
Слушаме го до единъ.

Ц Калчевъ.

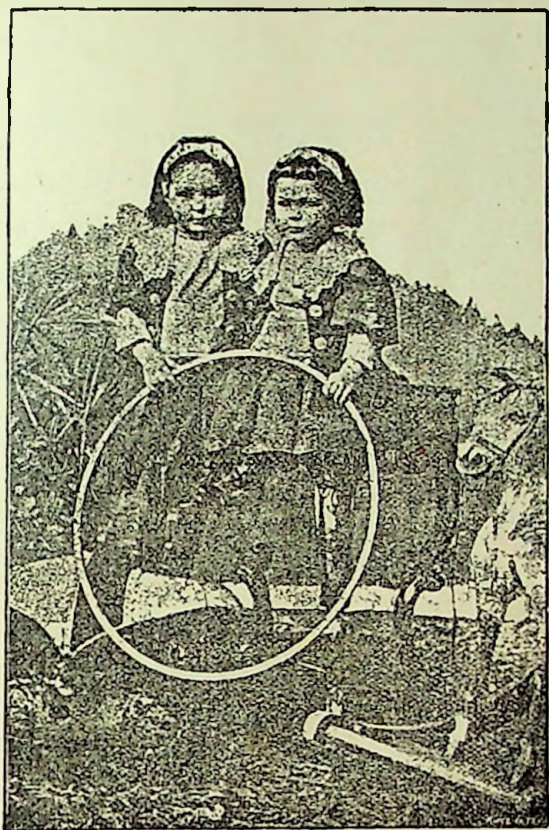

МАЛКИТЪ СЕСТРИЧЕТА.

Вѣтъ малки сестричета — Анка и Стефанка, играехъ все наедно. Тѣ се много обичахъ. Макарь и малки, тѣ помагахъ на майка си въ кѣнци: носѣхъ ѝ вода, отивахъ да ѝ купѣтъ иѣщо отъ блиския дюгень, или пѣкъ ѝ свършвахъ друга работа.

Но тѣ обичахъ и играта. Свършатъ ли работата си, взематъ обръчѣтъ и хайде на улицата. Тукъ сѣ тѣ най-весели: обръчѣтъ се търкаля съ голѣма бързина, а Стефанка и Анка тичатъ слѣдъ него. . . Тѣй весело си играхтъ тѣ всѣка вечеръ съ обръчѣтъ, до като и двѣтъ се умо-

ръжтъ. А вечерята яджтъ тѣй сладко,
тѣй сладко, като че прѣзъ цѣлия день
не сж ханнжли лицо.

Майка имъ всѣкога имъ подарява по
пѣщичко, защото ѿж слушатъ, не се съ-
биратъ съ лоши другарки, а всѣкога си
игражтъ мирно било съ обръча, или пѣкъ
съ дървения си конь.

НЕ СИ ИГРАЙТЕ СЪ ПУШКА!

Николчо много обичалъ да си играе съ ножче, пушка и др. Родителитъ му често го съвѣтвали да си търси други играчки, ала Николчо никога не ги послушвалъ.

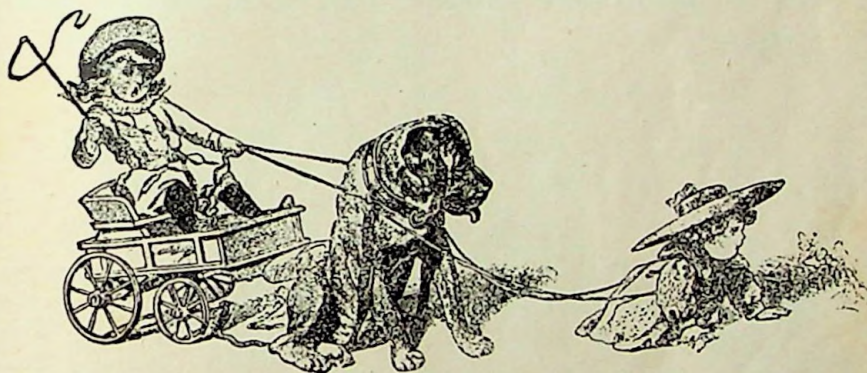
Веднѣжъ той отишълъ у дедина си. На стѣната видѣлъ окачена една пушка. Николчо вземалъ пушката и безъ да види да ли тя е пълна, започналъ да показва на дедина си Райна, какъ гърмѣлъ баща му. Въ това врѣме пушката се отпънжала и гръмнула. Райна, като стояла срѣщу него, се прѣметнула на земята. Дедя му се притекла слѣдъ гърмежа, но що да види! Райна лежала мъртва, а малкия убиецъ стоялъ неподвиженъ и блѣденъ като мъртвецъ

Всѣка нощь Николчо сънувалъ, че все гърми съ пушката, а Райна му спира ржката. Кждѣто и да отидѣлъ, като че Райна е все прѣдъ очитѣ му. Отъ тогава вече, той никога не билъ спокоенъ.

ТАЛИГАРЪТЪ.

Ди, ди-и . . . крѣщи малкия талигаръ и удря съ камшикѣтъ кучето.

— Д-и-и-и . . . повтаря той разядосано и опѣва юздитѣ, ала кучето не се мърда отъ мѣстото си.

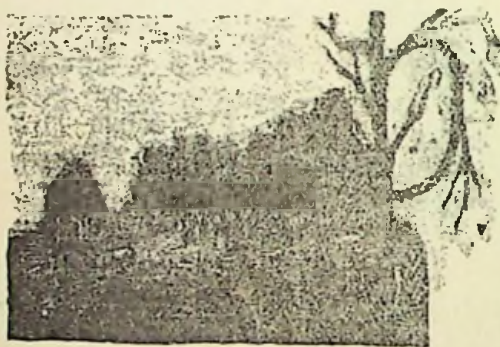

То исплевило языкъ и гледа внимателно какво прави малкия Стоенчо. А Стоенчо подпрѣнъ на ржцѣтъ си, разглежда едно цвѣте—никакъ не чува думитѣ на баща си.

Борисчо крѣщи и удря съ камшикътъ си, но конѣтъ не се мърдатъ. Най-послѣ захваща да тропе съ крака. Отъ многото тропанье и подскачанье, талижката се прѣкатури и Борисчо падна на земята. Чакъ сега се обърнахъ неговитѣ конѣ и потеглихъ да вървятъ

Борисчо разбра, че кучето и малкия Стоенчо не могатъ да го возятъ, защото е тежъкъ и захвана тогава да си играе съ празнитѣ кола.

Сега Стоенчо вървѣше напредъ, кучето слѣдъ него и талижката имъ, а талигарьтъ развѣва камшикътъ и вика: „Ди-и, ди-и“.

ПОСЛУШНИЯ РАЙКО.

айко е много добро и послушно дѣте. Всѣки пжтъ когато го наказатъ родителитѣ

му да имъ помогне въ нѣкоя работа, той радостно имъ услужва. Райко всѣкога е веселъ и засмѣнъ.

Въ училището той е много внимателенъ. Слуша думитѣ на своя учитель и когато се върне по обѣдъ или вечерята у дома си, всичко расправя на родителитѣ си. Слѣдъ това си приготвя уроцитѣ за утрѣшния день, помага на майка си въ къщнитѣ работи и, ако му остане врѣме, излазя да поиграе съ другаритѣ си.

Заради тази му послушность, родители на Стоенча много го обичатъ. Всѣки празникъ баща му го повиква при

себе си и му дава по нѣколко стотинки, да си купи каквото иска. Стоенчо цѣлува ржка на баща си и му поблагодарява. Но тия пари той не ги харчи за праздни работи, както това правѣтъ другитѣ дѣца. Той ги събира и съ тѣхъ си купува полезни книжки, които чете прѣзъ празничнитѣ дни. Такива книжки Стоенчо има много и всѣки празникъ прочита по една. Той често казва: „Книжкитѣ сж най-добритѣ другари“.

К Р А Д Е Ц Ъ Т Ъ .

Прѣзъ една нощъ откраднжли отъ оборокона на единъ селянинъ. Слѣдъ нѣколко дена селянина отишълъ на панаира въ блиския градъ, за да си купи други конь.

Между коньетѣ, които се продавали на панаира, селянина позналъ своя конь. Тогава той се приближилъ до него, хванѣлъ го за юздата и извикалъ: „Коньтъ е мой! Коньтъ е мой! Прѣди една недѣля ми го откраднхъ“. . . .

Човѣкътъ, който продавалъ коньтъ, казалъ учтиво: „Вий се лъжите, приятелю; ето вече цѣла година, какъ имамъ този конь. Той не е твой—може би, да си приличатъ.“

Селянинътъ изведнѣжъ затворилъ съ двѣтъ си ржцѣ очитѣ на коня и казалъ:

— Ако коня е отъ една година при тебе, то кажи съ кое око е слѣпъ?

Човѣкътъ, който наистина билъ откраднѣлъ коня, се смутилъ отъ запитванието на селянина. И понеже трѣбвало да отговори, той казалъ на посоки—„съ лѣвото око е слѣпъ“.

— Вий не сполучихте, отговорилъ селянина. Коньтъ не е слѣпъ съ лѣвото око.

— Ахъ, извикалъ човѣкътъ, азъ се сбъркахъ! Коня е слѣпъ съ дѣсното око.

Тогава селянина махнѣлъ рѣцѣтъ си отъ очитѣ на коня и казалъ:

— Сега е явно, че ти си крадецъ и лъжецъ. Вижте всички тука, коньтъ не е слѣпъ! Азъ само го испытвахъ, за да намѣръж крадеца.

Хората, които стоели наоколо, се смѣли и викали: „Той е крадецътъ! Той е крадецътъ!“

Стражаритѣ хванѣли крадеца и го затворили, а селянина си вземалъ коня и зарадванъ си отишълъ.

СПИ, ДЪТЕНЦЕ!

Спи, дътенце!
Спи, пиленце,
Спи си сладко,
Дор' си малко!
Дор' се за теб'
Други грижътъ,
Дор' те хранѣтъ
И обличатъ;
Дор' те нищо
Не смущава,
Дор' не знаешъ
„Гдѣ“ „що“ става.
Спи, дътенце,
Спи, пиленце,
Спи си сладко,
Дор' си малко!

Н. Гюджелевъ.

СИРАЧЕТАТА.

асилчо и Кръстинка помнѣхъ много добръ смъртѣта на ролитѣ си. Баща имъ, Стою, билъ работникъ по желѣзницата. Той прѣзъ два три дена ходѣлъ съ тренѣтъ до близката станция.

Прѣзъ една люта зима, виявица-та затрупала желѣзния пѣтъ. Тренѣтъ съ пѣтницитѣ на много мѣста билъ принуденъ да чака, догдѣ очистѣтъ пѣтя. Слѣдъ малко тренѣтъ трѣгнѣлъ съ голѣма бързина. Въ това врѣме Стою прѣминавалъ отъ единия вагонъ въ другия—гдѣто пѣтницитѣ си държели нѣщата. Изведнѣжъ тренѣтъ навлѣзалъ въ една тѣснина. Тукъ вѣтърѣтъ натрупалъ много снѣгъ. Работниците по линията очистили пѣтя, колкото да прѣминѣтъ вагонитѣ. Безъ да види, че навлизатъ въ тѣснината, Стою, като прѣминавалъ въ другия вагонъ, ударилъ се въ прѣспата; желѣзницата го повлѣкла и той станѣлъ на парчетата Тѣй свършилъ живота си Стою. Слѣдъ една година, отъ скръбъ и бѣднотия умира и жена му.

Кръстинка и Василчо останѣхъ сирачета. Тѣ сега се прибиратъ у лелини си; но нали и тя е бѣдна! . . . Горкитѣ! Тѣ нѣматъ добро легло. Дрѣхитѣ имъ сѣжжасани. И сега, когато настѣпва вече зимата, тѣ сѣжж принудени босички да отиватъ и да искатъ милостиня отъ хората

Василчо всѣки пѣтъ плачеше, когато ги испѣждахъ отъ нѣкоя кѣща. А и Кръстинка не можеше да го утѣши, защото и нейнитѣ очи изведнѣжъ се напѣлвахъ съ сълзи Тогава тѣ си припомвахъ за родителитѣ и имъ бѣше мѣчно, много мѣчно.

Дали тѣзи дѣца щѣхъ да ходѣтъ да пресежтъ, ако бѣхъ живи родителитѣ имъ? А какъ ли ще прѣкаратъ тази тежка зима?

Дѣца, бѣдете милостиви къмъ сирачетата! Помагайте имъ съ каквото можете и не ги наскърбявайте повече . . . Богъ вижда добрината, която имъ правите, защото той е тѣхния утѣшителъ, тѣхния добръ и милостивъ баща.

БѢЛИТѢ МЕЧКИ.

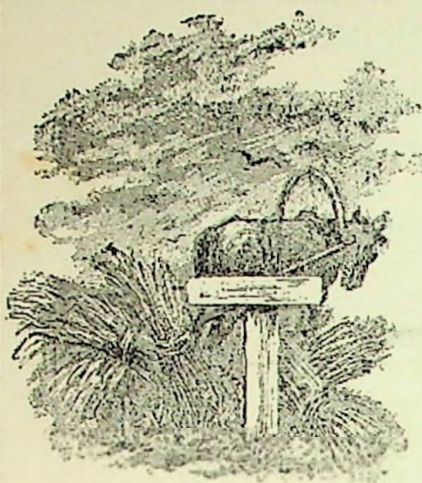
то какво разказваше единъ ловецъ на бѣли мечки, на единъ свой приятель:

„Въ това врѣме ладията ни бѣше нападнута отъ три бѣли мечки. Едната бѣше дошла вече до насъ и насъ малко щѣше да обърне ладията. Бѣхме въ голѣма опасность. Ако не при-

бързахме, другитѣ двѣ щѣха и тѣ да ни нападнѣтъ и ний не можахме се вече бори. Азъ прѣбързахъ: сграбчихъ по-скоро брадвата и съ всичката си сила ѣ забихъ въ челото на мечката. Тя изрева и паднѣ въ морето. Другарѣтъ ми загреба по скоро съ лопатитѣ и ний се отдалечихме. Бѣхме вече спасени.

Тѣзи мечки живѣятъ край брѣговетѣ на Сѣверния Ледовити океанъ. Тамъ тя се храни съ риба, съ тюлени и др., но е много вредителна за хората. Кожата ѣ много добра и се продава скъпо.

СЪ ОГЪНЬ ИГРА НЕ БИВА.

ри съсѣдни дѣца си играли на двора. Най-голѣмото отъ тѣхъ, Пенчо, казалъ:

— Знаете ли какво? Хайде малко да се поогрѣ-

емъ, защото е много студено!

— Хайде, хубаво е; съгласяваме се! — весело извикали другитѣ дѣца.

— Но отъ кждѣ ще вземемъ кибритъ? — попитало едното отъ тѣхъ.

— За това не се грижете. то е моя работа; азъ имамъ доста кибритъ, отговорилъ Пенчо. Вий съберете много слама, клечки, трѣски и дърва и ги донесете при мене на купътъ.

Двѣтъ дѣца се растичали и слѣдъ малко натрупали много дърва. Пенчо извадилъ кутията съ кибритъ изъ джеба си и запалилъ купчинката, която въ скоро врѣме пустнѣла голѣмъ пламъкъ.

Дѣцата се радвали и пѣли, като гледали пламкътъ и искритѣ, които искачали отъ огъня. Пенчо турилъ още дърва на огъня и пламъка станѣлъ толкова голѣмъ, та достигнѣлъ до сламения покривъ на къщата имъ.

Отъ многото димъ, дѣцата не забѣлѣжили, че покривътъ захванѣлъ да гори. И когато пламкътъ об-

зелъ цѣлия покривъ, дѣцата наченжли да викатъ и опашени се разбѣгали. Надошли тосъ часъ хора, но шо

да видѣтъ: кѣщата се запалила. Захванжли да носѣтъ вода и сполучили да угасѣтъ огънѣтъ. Ако хората не бѣхж дошли на врѣме, то Пенчовата кѣща щѣше да стане на пепель, а, може би, и много други кѣщи въ селото.

Пенчова баща билъ на нивата. Като си дошълъ, потърсили Пенча, но нигдѣ не могли да го намѣрижтъ. Той се скрилъ, защото се боялъ отъ заслуженото си наказание. Едвамъ вечеръта баща му го намѣрилъ скритъ задъ кѣщата. Пенчо заплакалъ, колѣничилъ прѣдъ него и захванжлъ да му се моли да го прости.

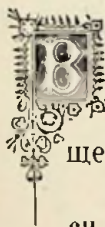
Тогавъ баща му казалъ:

„Азъ те прощавамъ, но ако ми се обѣщаешъ, че отъ сега нататкъ никога нѣма да си играешъ съ кибритъ.

„Не, нощъ, татко, никога вече нѣма да си играя съ кибритъ“ . . . говорилъ Пенчо съ насълзени очи и цѣлувалъ рѣцѣтъ на татка си.

„Стани! — казалъ баща му, и хубаво помни, като какво зло щѣше да направишъ, както на насъ, така и на съседитѣ ни. Днешния день да го не забравяшъ до като бѣдешъ живъ.

НЕКАНЕНИ ГОСТИ.

Индия има много маймуни; тамъ никой не ги закача и лови, защото ги считатъ за свѣщенни — за това се наричатъ и *свѣщенни маймуни*.

Единъ търговецъ, като пѣтувалъ съ жена си, случило му се да мине прѣзъ Индия. Тѣ останжли да прѣнушуватъ нѣколко дена въ една остранина кѣща. Когато за прѣвъ пѣтъ сложили трапезата отвлнъ на коридорчито, мжжтъ, който билъ самъ, се стрѣсенжлъ, като се видѣлъ заобиколенъ съ много маймуни надошли изведнѣжъ, шомъ усѣтили че се слага яденъе.

Търговеца влѣзалъ при жена си и извикалъ: „Жено, ела скоро да видишъ колко гости имаме; трѣбва да ги нагостимъ.“ Жена му излѣзла и какво да види! — около стотина маймуни се наредили въ коридора и

стѣлбата; тѣ чакали да имъ хвърлятъ нѣщо. Отъ начало тя се уплашила, като мислила че ще ги нападнатъ, и имъ нанесатъ нѣкаква повреда; ала тя скоро се успокоила, като видѣла, че тѣ чакатъ само за хра-

на. Търговецътъ имъ хвърлилъ нѣколко кжсчета хлѣбъ; маймунитѣ на часа се струпали въ купъ и се сборичкали за хлѣба. Но щомъ го разграбили, всѣка си отишла на мѣстото. Това се повтаряло при всѣко хвърлене на хлѣбъ; а щомъ вдигнали трапезата, всички си отивали тамъ отъ гдѣто сж дошли.

Всѣки обѣдъ и вечеря пжтницитѣ имали тѣзи смѣшни гости. Тѣ толкова привикнали и имъ било весело съ тѣхъ, щото не имъ се искало да оставятъ това мѣсто и се раздѣлятъ отъ тѣзи неканени гости.

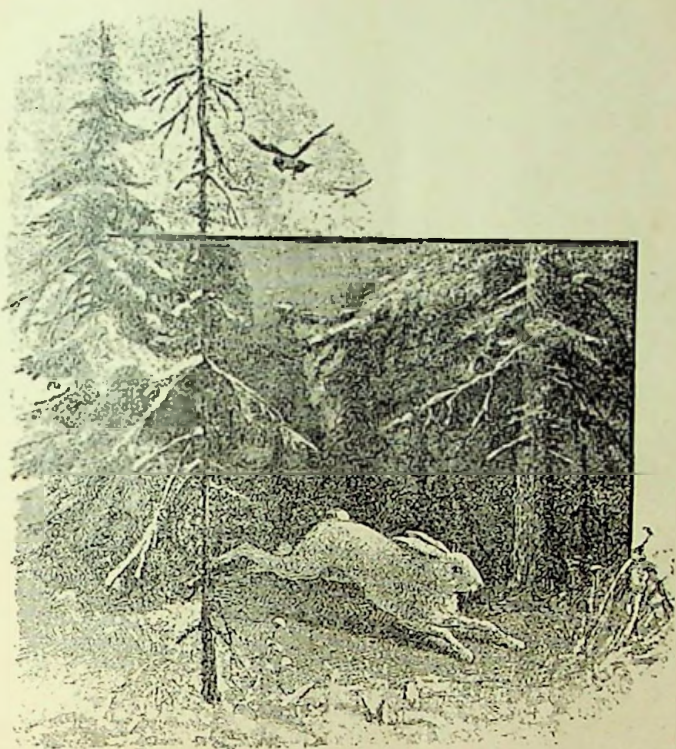

ЖИВОТЪТЪ НА ЕДНО ЗАЙЧЕ.

еднѣжъ едно зайче се скрило задъ вратата на една селска градина и zelo да оплаква живота си така: „Моитѣ съсѣди мислятъ, че азъ съмъ най-щастливия дивечъ изъ мѣжду тѣхъ, защото съ бързиятъ си бѣгъ съмъ се отървалъ много лесно отъ ловджийскитѣ кучета, лѣсицитѣ, вълцитѣ и др. Но тѣ не знаятъ, че на свѣта има едно нѣщо, което надминава и заешкия бѣгъ и бързото хвърчене на лѣстовицата: — куршумътъ на ловджийска-

та пушка. Ние нѣмаме мира даже и тогасъ, когато спимъ

въ най-затътенитѣ горски дупки; защото обонянието на ловджийското куче ни подушва отъ 100 раскрача мѣсто и го докарва до нашето скривалище, за да ни подгони и да ни подкара къмъ ловеца“.

Като се оплаквало така, една сврака искръкала на близу и то се уплашило и хукнжло да бѣга къмъ гората. Едвамъ се отървало отъ бѣда, до като стигне до милитѣ си рожби.

Слѣдъ нѣколко врѣме земята се покрила съ снѣгъ и младитѣ дръвчета останжли дълбоко подъ прѣспитѣ, та зайчето нѣмало какво да гризе. Като изгладнѣло добръ, опжтило се отново къмъ селската градина, за да търси по земята окапали овошки, които селянитѣ оста-

вили по върха на дървесата. Но този път друга бѣда:

на близу до градината имало скрита лѣсница; тя го издѣбнѣла и го уловила добръ за гърба и хукнѣла да бѣга съ него къмъ дупката си.

Но за щасие на зайчето, лѣсницата отъ бързане, не виждала кждѣ стѣпа, та стѣпила върху единъ заложенъ капанъ и се уловила здраво о крака. Отъ болѣсть тя истѣрвала зайчето отъ устата си и то побѣгнѣло надалечъ отъ градината — къмъ гората.

Като бѣгало, изъ пѣтя го срѣщили кучетата на двама ловци. Тѣ го подушили и хукнѣли подирѣ му. Но то взело да криволичи насамъ нататѣкъ, та кучетата изгубили диритѣ му и то се избавило и отъ неж бѣда.

Този день зайчето се отървало отъ двѣ бѣди: отъ устата на лѣсицата и отъ куршума на ловеца; но кой знае на другия день какво го е постигнало.

М О С Т О В Е.

(Игра).

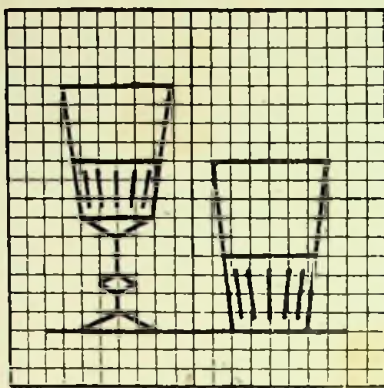
Играчитѣ се нареждатъ въ два реда (редици). Числото на играчитѣ и въ двѣтѣ редици, да бжде по равно, т. е. колкото играчи има въ едната редица, толкова да бжджтъ и въ другата.

Играчитѣ отъ едната редица стожтъ съ лице обърнати къмъ играчитѣ отъ другата редица. Единъ играчъ, който ги командува, стои на страна. Той извиква: „Ржцѣтъ напредъ! Заловетѣ се!“ Играчитѣ се залавжтъ за ржцѣ по двама срѣщуположно. (Тѣй се образуватъ мостоветѣ). Тогава той пакъ командува: „Крайнитѣ!“ — Крайнитѣ двама играчи се провиратъ прѣзъ мостоветѣ и като прѣминжтъ, съставятъ пакъ мостъ.

Пакъ се командува: „Крайнитѣ!“ и т. н. се продължава играта.

Фигури за чъртане.

Чаши.

Начъртайте тѣзи чаши въ квадратчетата на вашитѣ плочи!

Дружество за подпомагане бѣдни ученици.
Учителитѣ въ гр. Пловдивъ се събрали и уредили едно дружество, което да подпомага съ облъкло, обуца, кни-

ги и пр. на бѣднитѣ ученици отъ отдѣленията. А слѣдъ като събержтъ по-вече пари, ще уреджтъ и *безплатни дѣтски трапезарии*, за да можтъ бѣднитѣ дѣца да получаватъ отъ училището, освѣнъ наука, но и безплатна храна.

Родителитѣ на по-заможнитѣ дѣца трѣбва да се притекжтъ на помощъ на учителитѣ, като подаржтъ по нѣщо, за по-скорошното уреждане на тѣзи трапезарии.

Дано и въ другитѣ градове на нашето отечество въ скоро врѣме се уреджтъ такива трапезарии при всѣко училище. М.

Умниятъ Митю. Малкия Митю отишълъ на единъ диогенъ да си купи писалка. Търговеца, като му далъ писалката попиталъ го:

— Симъ, Хамъ и Иафетъ, синове на Ноя, кои синове сж биле? Митю не знаеялъ какво да отговори и отишълъ та попиталъ баща си.

— Нима ти не можа да разберешъ въпроса на търговеца? — казалъ баща му. Тогава слушай: Иванъ, Василь и Димитръ, дѣцата на нашия околийски началникъ, — кои сж синове?

— Разбира се, че сж синове на нашия началникъ, отговорилъ Митю.

— Е, това е едно и сжщо съ въпроса на търговеца.

Митю тогава повторно отишълъ при търговеца и го помолилъ да го попита отново.

— Добръ, казалъ засмѣно търговеца, кажи ми — кои синове сж биле Симъ, Хамъ и Иафетъ?

— На *нашия околийски началникъ* — гордо, гордо отговорилъ Митю

Изъ живота на Диогена. Единъ пжтъ попитали Диогена, кога и въ колко часа той обѣдва. Диогенъ отговорилъ: „Ако си богатъ, обѣдвашъ когато поискашъ; ако си сиромахъ — обѣдвашъ, когато намѣришъ“.

Съобщава: Г. Арабаджиевъ.

ЗАДАЧИ.

I. + 34,272

Дестѣхъ книжки на сп. „Младина“ иматъ 240 страници; всѣка страница има по 34 реда, а всѣки редъ — по 42 букви. Колко букви иматъ дестѣхъ книжки на „Младина“? М.

II. + *Камап*

Азъ съмъ малко насѣкомо съ дълги крака и остро шило. Името ми е съставено отъ два слога. Ако замѣстите втория слогъ съ първия и първия съ втория, ще получите мъжко име.

Кос е това насѣкомо?

Видинъ.

А. Кр.

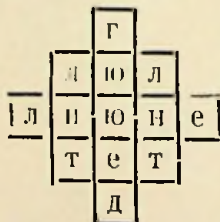
III. ✓

о, о, о, р, у, х, о, о, н, т, в, ц, д, с, в, о, о, о
Отъ тѣзи букви направете *прилагателно* име отъ *существителното* име на единъ езически царь, който е живѣлъ въ старо врѣме.

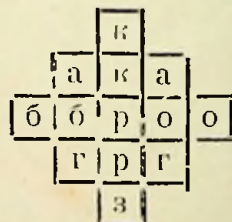
Видинъ.

А. Кр.

IV. ✓

V. ✓

Рѣшили задачитѣ отъ III кн.: П. Стайновъ, Анд. Димитровъ, Т. Христо-
стовъ, Д. Чавкиновъ, П. Николовъ, Ст. Балчевъ, З. Антоновъ, Ион Ганчевъ, Т.
Близнаковъ, (II отд.); Ан. Кассевъ, Ив. Рилски, Събоц. Неновъ, П. Николовъ,
Г. Кечеджиевъ, Т. Барасимеоновъ (IV отд.); Балю Ивановъ (I класъ) ученици
въ гр. Казанлъжъ. Добромиръ Петровъ (I кл.) гр. Добричъ; Ив. Арнаудовъ (III
отд.) гр. Руссе.

Милосердие.

Появление на св. Василия в 1771.